

120. Møde.

Mandag den 18. Marts Kl. 13³⁰.

Formanden: Jeg skal foreløbig forbi-gaa den under Punkt 1 paa Dagsordenen opførte Sag.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Bevillingslov for Finansaaret 1940—41.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3453; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 3294).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Fr. Andersen: Jeg gaar ud fra, at man fra alle Sider vil kunne anerkende det formaalstjenlige og rigtige i, at der udfoldes Bestræbelser for, at den Finanslov, som skal vedtages, kan komme til at staa i Samklang med de stærkt ændrede Forhold. Men for at opnaa dette er det nødvendigt, at der udføres et betydeligt Arbejde i de forskellige Ministerier, ligesom ogsaa Finansudvalget maa have Tid til at gennemgaa alle de mange Ændringsforslag, som de ændrede Forhold medfører.

Regeringen har derfor valgt den Uvej, som ogsaa har været benyttet ved andre Lejligheder under ekstraordinære Forhold, at søge en Bemyndigelse til at afholde løbende Indtægter og Udgifter, som der er Hjemmel for i den gældende Finanslov og Tillægsbevillingslov og i øvrigt i de Bevillinger, som er givet til forskellige Arbejder.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Himmelstrup: Vi fra vor Side kan ogsaa give vor Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, der jo er Udtryk for den abnorme finansielle Situation, hvori vi befinder os i dette Øjeblik.

Forslaget om en midlertidig Bevillingslov er affattet i nøje Overensstemmelse med Grundlovens § 47. Her kommer imid-

lertid det mærkelige Forhold frem, at den Rettesnor, som den højtærede Finansminister i sine Dispositioner skal følge, skal baade være Finansloven for 1939—40 samt den Tillægsbevillingslov, som ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører paaæraabte sig, men med Hensyn til hvilken den Vanskelighed gør sig gældende, at den ikke er vedtaget i dette Øjeblik; det er jo den, vi skal have til Behandling nu under det næste Punkt paa Dagsordenen, og det maa vel betyde, at denne ikke vedtagne Tillægsbevillingslov kan ingen Betydning faa i den givne Sammenhæng. Den eneste Rettesnor, som den højtærede Finansminister under disse Forhold kan have paa det her omhandlede Omraade, maa blive den vedtagne Finanslov. Det var i øvrigt et Spørgsmaal, som man diskuterede i 1927—28, da hele dette Spørgsmaal sidst var til Diskussion, en Diskussion, som jeg opfattede paa den Maade, at den daværende Finansminister og den daværende Opposition blev enige om den Betragtning, jeg her har fremholdt: at Rettesnoren kan for Finansministeren efter Sagens Natur ikke være en Tillægsbevillingslov, som ikke er vedtaget, men det maa alene være den Finanslov for indeværende Aar, som altsaa er vedtaget.

Den Begrundelse, den højtærede Finansminister har givet for nu at søge en midlertidig Bevillingslov gennemført for Finansaaret 1940—41, er baade i Bemærkningerne og i Ministerens Forelæggelsestale ganske summarisk; der er hverken i Bemærkningerne eller i Forelæggelsestalen sagt andet, end at de Forudsætninger, hvorunder Finanslovsforslaget for 1940—41 i sin Tid blev udarbejdet, har saa afgørende forskudt sig, at man maa søge en Løsning af dette Problem i en midlertidig Bevillingslov, for at Finansloven for 1940—41 ikke skal afvige altfor meget fra det, der til sin Tid vil blive det endelige. Det er naturligvis en Betragtning, som man maa anerkende. Man kunde maaske saa stille det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om han da ikke allerede paa nærværende Tidspunkt, hvor vi er saa nær henimod Finansaarets Udgang, har visse Planer med Hensyn til Finanserne for Finansaaret 1940—41 og i det hele for Situationen. Dette Spørgsmaal stillede vi i øvrigt for nogen Tid siden Finansministeren, nemlig umiddelbart forud for den endelige Behandling af Lovforslaget om de direkte Skatter, der jo blev vedtaget her i dette høje Ting i Mødet i Lørdags.

Den højtærede Finansminister har imid-